

Fővárosi Törvényszék
mint másodfokú bíróság
22.Bf.8277/2018/9.

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2018. október hó 31. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta az alábbi

Í T É L E T E T :

A testi sértés büntettének kísérlete miatt **vádlott neve** ellen indult büntetőügyben a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2018. január 29. napján kihirdetett 3.B.V.21.342/2017/14. számú ítéletét **megváltoztatja.**

A vádlottat pénzbüntetés helyett intézkedésül **megrovásban** részesíti.

személyl magánfél (adatai zártan kezeltek) polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasítja.

Az első fokú eljárás befejezéséig felmerült bűnügyi költségből a vádlott 100.000 (százezer) forint megfizetésére köteles, a fennmaradó bűnügyi költséget az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

A Budapesti V. és XIII. Kerületi Ügyészség B.V.4336/2009/8-I. számú vádirata, a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 32.Bf.8571/2013/7. számú hatályon kívül helyező végzése és 31.Bf.9032/2016/6. számú hatályon kívül helyező végzése alapján eljáró Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2018. január 29. napján kihirdetett 3.B.V.21.342/2017/14. számú ítéletével **vádlott neve** vádlottat a 2009. március 19-én elkövetett, az 1978. évi IV. törvény 170. §-ának (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntettének kísérlete miatt 300 napi tétel, összesen 600.000 forint pénzbüntetésre ítélte. Rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén alkalmazandó joghátrányról, a vádlottat „az eddigi eljárás során felmerült” 124.384 forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezte.

Az ítélet ellen az ügyész **vádlott neve** vádlott terhére, súlyosítás érdekében, próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés és pénzbüntetés kiszabása végett, míg **vádlott neve** vádlott és a védő felmentés céljából jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Főügyészség a ... számú átiratában az ügyész fellebbezését módosított tartalommal fenntartva az első fokú ítélet megváltoztatását, a pénzbüntetés napi tétele számának és a napi tétel összegének felemelését indítványozta, érdemben arra hivatkozva, hogy a kerületi bíróság által kiszabott büntetés nem tükrözi megfelelően a vádlott terhére rótt bűncselekmény tárgyi súlyát.

vádlott neve vádlott a másodfokú eljárásban előterjesztett beadványában egyrészt a büntetlen előéletére, eddigi kifogástalan életvezetésére és elveire, évtizedek óta fennálló harmonikus

házasságára, másrészt a **személy1** bosszú- és nyereségvágyára, beteges ragaszkodására, zsarolására utalva, az eljárás korábbi szakaszában előterjesztett védekezésének megfelelően az ártatlanságát hangoztatta. Kiemelte, hogy **személy2** tanú - a vallomásával szemben - a helyszín építészeti sajátosságai miatt nem láthatta „az esetet” onnan, ahol az állítása szerint tartózkodott. Megjegyezte továbbá, hogy **személy2** nem lépett fel **személy1** védelmében, holott a saját állítása szerint közvetlenül tapasztalta, hogy a társaságában lévő hölgyet megütötték. **vádltott neve** vádlott az első fokú ítélet megváltoztatását és felmentő ítélet meghozatalát, továbbá annak figyelembe vételét is kérte, hogy **személy1** feljelentő az őt marasztaló legendyhebb ítélet esetén is jogtalanul juthatna kártérítéshez, és ebben az esetben nemcsak saját maga, hanem az egész család anyagi helyzete is megromlana.

A védő a felmentést célzó fellebbezés írásos indokolásában azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a 2016. február 3-án tartott helyszíni tárgyaláson rögzítetteket. A védő értékelése szerint az említett dokumentum alapján megállapítható, hogy „a vádbeli cselekmény nem történhetett meg”, illetve az is, hogy **személy2** nem lehetett szemtanúja a történeteknek. Kifogásolta, hogy a kerületi bíróság nem fogadta el **személy3** tanú vallomását, azzal szemben **személy1**, **személy2**, és az ugyancsak tanúként kihallgatott biztonsági őrök vallomására alapította a tényállást. Kifejtette, hogy **személy2** 2013. január 29-én kelt írásbeli vallomását nem vehette volna figyelembe a bíróság, mivel nem felel meg az eljárási törvényben meghatározott követelményeknek. **személy2** - a védő értékelése szerint - „semmit nem láthatott”, **személy4** és **személy5** vallomását pedig helytelenül értékelte a bíróság a védenccé terhére. A védő az igazságügyi szakértői véleményeket vitatva megjegyezte, hogy **vádltott neve** vádlott nem mérhetett ütést a **sértettre** a korábban elszenvedett súlyos sérülése folytán beszűkült mozgású bal kezével. Másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló indítványt terjesztett elő azzal, hogy **személy2** tanúnak a vád tárgyává tett cselekmény helyszínén történő kihallgatása meghaladná a másodfokú eljárás kereteit.

A másodfokú bíróság a fellebbezéseket a Be. 599. §-ának (1) bekezdése szerint nyilvános ülésen bírálta el.

A nyilvános ülésen **vádltott neve** vádlott védője az írásos beadványában foglaltakat maradéktalanul fenntartotta. Megismételte, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül, egyoldalúan értékelte a bizonyítékokat, amikor **vádltott neve** vádlott és **személy3** tanú vallomásával, illetve a helyszíni tárgyaláson rögzített adatokkal szemben csak a védenccé terhére szóló adatokat vette figyelembe. Értékelése szerint a kerületi bíróság helytelenül következtetett a vádlott bűnösségére, lényegében figyelmen kívül hagyva, hogy **személy2** tanút csak a nyomozás során hallgatták ki személyesen. A védő az első fokú ítélet megváltoztatását, a vádlottnak ez ellene testi sértés büntetnének kísérlete miatt emelt vád alóli felmentését, másodsorban az ítélet hatályon kívül helyezését és a kerületi bíróság új eljárásra utasítását szorgalmazta.

Az ügyészség fellebbezése, a főügyészségi indítvány, illetve **vádltott neve** vádlott és a védő fellebbezése is egyéb okból alapos.

A másodfokú bíróság az első fokú bíróság ítéletét a Be. 590. §-ának (1) és (2) bekezdésében meghatározott keretben, a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül, vizsgálva az ítélet tényállásának megalapozottságát, valamint a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a joghátrány alkalmazására vonatkozó rendelkezések törvényességét. A kerületi bíróság az eljárást túlnyomórészt az akkor hatályos büntető eljárási törvény, az 1998. évi XIX. törvény rendelkezéseinek betartásával folytatta le.

Alappal hivatkozott azonban arra a védő, hogy a kerületi bíróság a Büntető eljárásról szóló 1998. évi

XIX. törvény rendelkezéseit megsértve értékelte bizonyítékként **személy2** tanúnak az elsőfokú bíróságon 2013. január 29-én érkezett írásbeli vallomását. Az eljárási törvény 85. §-ának (5)-(6) bekezdése szerint a tanú írásbeli vallomásból ki kell tűnnie, hogy a tanú a vallomást a vallomástétel akadályainak (81. és 82. §), valamint a hamis tanúzás következményeinek ismeretében tette meg, és erre a tanút az írásbeli vallomás megtételének engedélyezésével egyidejűleg, a vallomástétel akadályainak és a hamis tanúzás következményeinek ismertetésével figyelmeztetni kell. A 8.B.20.201/2013/1. sorszámú iratból kitűnik, hogy a bíróság nem figyelmeztette **személy2** tanút a hamis tanúzás törvényi következményeire. Az említett vallomást, mint bizonyítási eszközt (I. fokú ítélet 16. oldal hetedik bekezdés) a kerületi bíróság az eljárási törvény 82. §-ának (2) bekezdése szerint nem vehette volna figyelembe, ezért azt a törvényszék kirekeszti az értékelt bizonyítékok közül.

A másodfokú bíróság azzal pontosítja a tényállást, hogy **személy1 sértett** - egyebek mellett - helyesen agyrázódást szenvedett el (kiegészítő együttes igazságügyi orvosszakértői lelet és vélemény, 12.B.20.024/2014/44. sorszámú utóirat).

Az elsőfokú bíróság ítélete **személy2** tanú említett írásbeli vallomásának figyelmen kívül hagyásával is megalapozott, a fenti pontosítással mentes a Be. 592. § (1) bekezdésében meghatározott hiányosságoktól és a Be. 591. §-ának (1) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A kerületi bíróság a tényállás történeti részét a bizonyítékok részletes és alapos mérlegelésének eredményeként, **vádlott neve** vádlott, **személy1, személy3, személy6, személy7, személy8, személy9, személy2, személy4, személy5, személy10, személy11, személy12, személy13 és személy14** tanú vallomása, **szakértő1** és **szakértő2** kiegészített és együttes igazságügyi orvosszakértői véleménye, valamint a tárgyalás anyagává tett okirati bizonyítékok alapján állapította meg.

vádlott neve vádlott a büntetőeljárás során egyetlen alkalommal sem ismerte el az első fokú ítéletben terhére rótt bűncselekmény elkövetését. Nem vitatta, hogy a 2009. március 18-ról 19-re virradó éjszakán az ...téri ... klubban tartózkodott, ahol indulatos szóváltás alakult ki közte, és a vele korábban szerelmi viszonyban volt **személy1** között. A vádlott a vallomásában kiemelte, hogy a **személy1** nem tudta elfogadni, hogy szakított vele, és már a vád tárgyává tett cselekményt megelőző időszakban is rendszeresen zaklatta, őt gyakran személyesen is megkeresve a szerelmével üldözte, a tönkretételével fenyegette, a családjának az internet útján kompromittáló képeket, felvételeket, szövegeket küldözgetett. A vádlott ezen előadását támasztotta alá **személy6, személy7 és személy8** tanú vallomása is.

vádlott neve vádlott konzekvensen tagadta, hogy a ... klubban kialakult konfliktus során megütötte, vagy bármely más módon bántalmazta volna a **személy1**et. Védekezésül arra hivatkozott, hogy a 2001-ben, illetve 2008-ban elszenvedett súlyos sérülései miatt nem is lett volna képes a bal kezével megütni a **személy1**et. Nem vitatta ugyan, hogy **személy1** a vád tárgyává tett cselekmény idején megsérült, ám a nevezett személy által elszenvedett vérző sérülést annak tulajdonította, hogy az ittas **személy1** akkor esett el, amikor saját maga tőle távolabb, a mosdóban tartózkodott.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában az irat tartalmának megfelelően részletezte a vádlott és a tanúk vallomását. Az egymásnak részben ellentmondó bizonyítékokat értékelve maradéktalanul és magas színvonalon elemezve adott számot arról, hogy miért nem **vádlott neve** vádlott és **személy3** tanú vallomására alapította a tényállást. Feltárta a **személy3** tanú vallomásában fellelhető

következetlenségeket, és tényszerűen állapította meg, hogy az említett tanú - ezzel alibit igazolva - mindvégig azt állította ugyan, hogy látta volna, ha a társaságában lévő vádlott megütötte volna a **személy1**et, ugyanakkor tendenciaszerűen a vádlott vallomásához igazította a sajátját. A kerületi bíróság indokoltan nem találta érdektelennek a **személy1**gyel korábban intim kapcsolatban álló **személy9** tanút, és vetette el az általa tett vallomást.

vádlott neve vádlott és **személy1** sértett személyes viszonyát, a **személy1** magatartását és a vád tárgyává tett cselekmény közvetett és közvetlen előzményeit, a helyszín építészeti adottságait, elrendezését is értékelve állapította meg a tényállást.

Tényszerűen állapította meg, hogy **személy1** tanú vallomásában is észlelhetők voltak bizonyos következetlenségek, ám a **személy1** az ügy érdemére vonatkozóan az eljárás során mindvégig azonosan adta elő, hogy **vádlott neve** vádlott a bal kezét ökölbe szorítva, a karját megfeszítve, alulról fölfelé irányuló mozdulattal állcsúcson ütötte, és ennek következtében szenvedett el az állán egy centiméter hosszúságú bőrsérülést, leválásokat mindkét felső I-es fogából, és agyrázódást, illetve harapta el a nyelvét.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése körében figyelembe vette, hogy maga **vádlott neve** vádlott sem vitatta, hogy **személy1** említett sérülései a vádiratban terhére rótt cselekmény elkövetésének helyén és idején keletkeztek. A **szakértő2** és **szakértő1** igazságügyi orvos szakértők által készített szakértői vélemény, a két szakértő által beterjesztett kiegészítő együttes igazságügyi orvosszakértői lelet és vélemény alapján helyesen vetette el **vádlott neve** vádlott azon - **személy13** tanú és **személy14** tanú vallomása által megerősített - állítását, hogy az általa 2008 augusztusában elszenvedett csuklótáji orsócsonttörés folytán nem volt abban az egészségi állapotban, hogy a bal karját megfeszítve, egy közepes erejű, ököllel történő alulról felfelé irányuló - úgynevezett horogütéssel - állcsúcson üsse a **személy1**et.

A szakértői véleményeket a maguk teljességében értékelve az ítélet indokolásban arra is kitért, hogy a szakértők annak lehetőségét sem zárták ki, hogy **személy1** sérülései másként, úgymond kemény, sima felszínű tárgynak való közepes erejű ütődés folytán keletkeztek, és nem tartották valószínűnek, hogy a vádlott a sérült kezét használta volna ütésre. Helyállóan jegyezte meg azonban azt is, hogy ennek megítélése nem a szakértők kompetenciájába tartozik, nem a szakértőknek, hanem a bíróságnak kell - az összes releváns tény és bizonyíték alapján - állást foglalnia **személy1** sérüléseinek keletkezési mechanizmusát illetően.

Az elsőfokú bíróság **személy1** és **személy2** tanúnak a nyomozás során foganatosított szembesítéseken is megerősített vallomását a ... klubban biztonsági őrként dolgozó **személy4** és **személy5** tanú, illetve a **személy1**el baráti kapcsolatban álló **személy10**, **személy11** és **személy12** vallomásának tükrében értékelte. Szem előtt tartotta, hogy a vallomások lényegében egyezően tartalmazták, hogy **személy1** már a ... klubban is kifejezetten **vádlott neve** vádlottnak tulajdonította a sérüléseit, illetve hogy vérfoltos volt az az iratcsomó, amelyet a **személy1** közvetlenül a helyszínről való távozása előtt próbált meg - ismételten sikertelenül - átadni **vádlott neve** vádlottnak.

Alaptalanul hivatkozott a védő a fellebbezés indokolásában arra, hogy a 2015. november 25-én megtartott úgynevezett helyszíni tárgyaláson készült jegyzőkönyvben rögzített adatok bizonyítják, hogy **személy2** (a tartóoszlopok miatt) nem is láthatta volna, ha a védenccé megütötte volna a **személy1**et. A bíróság ezzel szemben a 12.B.20.024/2014/71. sorszámú jegyzőkönyvben (5. oldal) azt rögzítette, hogy a **személy1** által bemutatott cselekmény láthatósága annak tükrében változik, hogy **személy2** hol helyezkedett el a bárpulthoz képest. Megállapította, hogy amennyiben a nevezett

tanú a bárpult vizesblokkhoz közelebbi oldalánál állt, a fényviszonyok a láthatóságot lehetővé tették és más személy vagy körülmény „zavaró hatást nem fejtett ki”. A megismételt eljárásban eljáró kerületi bíróság az említett jegyzőkönyvben rögzített információk értékelésének eredményeként találta hitelesnek **személy2** tanú vallomását.

Nem tévesztendő **vádlt neve** vádlott azon kifogása sem, hogy **személy2** nem kelt a **személy1** védelmére, hiszen **személy2** tanúnak a nyomozati irat 103. oldalán lévő vallomásából kitűnik, hogy „neki akart menni **vádltottnak**”, a vallomása szerint maga **személy1** sértett beszélte le őt arról, hogy elégtételt vegyen a történetek miatt.

Megalapozott, és a logika szabályainak is megfelelő indokolással jutott arra a megállapításra, hogy **személy1** sértett a **vádlt neve** vádlottól elszenvedett bántalmazás folytán szenvedte el a 2009. március 19-én készült orvosi látlelet és véleményben, illetve az ... Intézetben készült leleten és ambuláns kezelőlapokon rögzített sérüléseket. Az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján jutott arra a megállapításra, hogy az erőbehatás nagyságára, módjára és a támadott testtájékra tekintettel a ténylegesen bekövetkezettnél súlyosabb, nyolc napon túl gyógyuló sérülés - így állkapocscsont-törés, több fog elvesztése, közepes fokú agyrázódás - bekövetkezésének reális lehetősége is fennállt, azok elmaradása csak a véletlenen múlt.

A felmentést célzó fellebbezések kizárólag a bizonyítékok mérlegelését támadták, azt sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság nem a **vádlt neve** vádlott védekezésében foglaltakat fogadta el. Mivel azonban ezt a kerületi bíróság megalapozottan, részletesen és logikusan megindokolva tette, ezen fellebbezések a másodfokú eljárásban a Be. 591. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel, a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma folytán nem vezethettek eredményre.

Az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést **vádlt neve** vádlott bűnösségére. Helyes okfejtés eredményeként bírálta el a cselekményt az elkövetés idején hatályos büntető törvény, az 1978. évi IV. törvény rendelkezései alapján, annak minősítése törvényes.

A beszerzett szakértői vélemény alapján helytállóan rögzítette, hogy **személy1** sértett a bántalmazás következtében nyolc napon belül gyógyuló sérüléseket szenvedett, azonban - a támadott testtájékra, a bántalmazás módjára és a sérüléseket okozó erőbehatásra figyelemmel - a súlyosabb sérülés kialakulásának reális veszélye is fennállt, így az 1978. évi IV. törvény 170. §-ának (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntette kísérleti szakban rekedt.

Helytállóan ismerte fel, hogy a vádlott cselekményét eshetőleges szándékkal valósította meg, szándéka az elkövetés körülményire is figyelemmel a nyolc napon túl gyógyuló sérülés okozása vonatkozásában is fennállt, mivel előre látta magatartása esetleges következményeit, azonban közömbös volt annak esetleges bekövetkezését illetően.

Az elsőfokú bíróság lényegében helyesen ismerte fel a büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket, de - közzétett igazságügyi statisztikai adatok hiányában - ki kell rekeszteni a súlyosító körülmények közül a hasonló bűncselekmények elszaporodottságára való utalást.

Az elsőfokú bíróság az 1978. évi IV. törvény 87. §-ának (1) bekezdését és (2) bekezdésének e) pontját alkalmazva szabott ki a vádlottal szemben pénzbüntetést.

A másodfokú bíróság a fentiek szerint korrigált bűnösségi körülményekre - különösen **vádlott neve** vádlott büntetlen előéletére, eddigi kifogástalan életvezetésére, a bűncselekmény elkövetésének előzményére, így a **személy1**nek a **vádlott neve** vádlott magánéletébe, mindennapi életvitelébe való kéretlen beavatkozására, önkényes, rendszeres és tartós háborgatására, a jelen eljárás tárgyát képező bűncselekmény elkövetését közvetlenül megelőzően tanúsított zaklató jellegű magatartásában megtestesülő jelentős közrehatására, a cselekmény kísérleti szakban rekedésére, valamint az elkövetés óta bekövetkezett, a vádlott önhibáján kívül álló okokra visszavezethető tetemes időmúlásra tekintettel - találta úgy, hogy az 1978. évi IV. törvény 83. §-ában meghatározott célok büntetés kiszabása nélkül is elérhetők.

Az enyhítő körülmények nyomatékára tekintettel úgy találta, hogy **vádlott neve** vádlott cselekménye az elkövetés óta eltelt kilenc évi időmúlásra is figyelemmel már olyan csekély fokban veszélyes a társadalomra, hogy egyéb intézkedés alkalmazása is szükségtelen, ezért őt a Btk. 64. §-ának (1) bekezdése szerint megrovásban részesítette, helytelenítését kifejezve a jogellenes cselekmény miatt, egyben felszólítva a vádlottat, hogy a jövőben tartózkodjon bűncselekmény elkövetésétől.

személy1 sértett meghatalmazott jogi képviselője 2013. május 16-án a vádlott védőjének címzett, „kártérítési igény bejelentése és peren kívüli egyezség kísérlete” című iratban nem vagyoni kártérítés és felmerült költségei fedezése címén összesen 13 millió forint megfizetését igényelte (32.Bf.8571/2013/7-II. sorszámú utóirat). Az említett iratban a **személy1** képviselője a vádlottnak egyezségekre vonatkozó megállapodást ajánlott azzal, hogy az egyezség létrejötte esetén „minden további, **vádlott neven**al szemben támasztott követeléséről lemond”.

A **személy1** a büntetőeljárásban kifejezett nyilatkozattal nem terjesztett elő polgári jogi igényt, azonban a 2018. január 8. napján megtartott tárgyaláson a bíró kérdésére kijelentette, hogy a 2013. május 16-án előterjesztett polgári jogi igényét változatlanul fenntartja (12. sorszámú jegyzőkönyv 5. oldal).

A Büntető eljárási törvény tételesen meghatározza a büntetőeljárásban érvényesíthető polgári jogi igények körét. A büntetőeljárásban így a bűncselekménnyel okozott kár megtérítésre, a jogalap nélküli gazdagodás visszatérítésére, a jogsértés abbahagyására, illetve a sérelmes helyzet megszüntetésére, a sérelmes helyzetet megelőző, illetve az eredeti állapot helyreállítására irányuló, valamint olyan egyéb követelés érvényesíthető, amely valamely dolog kiadását vagy pénz fizetését célozza. A büntetőeljárásban érvényesíthető polgári jogi igénynek a vád tárgyává tett cselekménnyel közvetlen okozati összefüggésben kell állnia, az ügy tárgyához szorosan nem kapcsolódó magánjogi igények éppen e kapcsolat áttételes jellege miatt nem terhelhetik az alapvetően a büntetőjogi felelősség elbírálására hivatott büntetőeljárást.

személy1 magánfél joghatályosan 2018. január 8-án előterjesztett polgári jogi igénye alapján nem állapítható meg, hogy a sérelmére elkövetett bűncselekmény folytán milyen összegű kártérítésre tart igényt, hiszen a 13 millió forintos követelés az említett iratból kitűnően egyéb anyagi igényeit is tartalmazza. Az összecsúszva meg nem határozott polgári jogi igény érdemi elbírálása jelentősen késleltetné az eljárás befejezését, ezért azt a másodfokú bíróság a Be. 560. § (1) bekezdésének 1) pontja szerint egyéb törvényes útra utasította.

Az elsőfokú bíróság helyes indokok mentén kötelezte a bűnösnek kimondott vádlottat bűnügyi költség viselésére, de számítási hiba folytán helytelenül határozta meg annak összegét. A másodfokú bíróság **vádlott neve** vádlottat a Be. 574. §-ának (5) bekezdése alapján mentesítette a

bűncselekmény tárgyi súlyához képest aránytalanul nagy, százezer forintot meghaladó részének megfizetése alól, megállapítva, hogy azt az állam viseli.

A kerületi bíróság egyéb rendelkezései törvényesek voltak, azokat a másodfokú bíróság a felülbírálat során nem érintette.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 599. §-ának (1) bekezdése szerint megtartott nyilvános ülésen a Be. 606.§-ának (1) bekezdése alapján részben változtatta meg, a nem érintett rendelkezéseket a Be. 605. §-ának (1) bekezdése alapján hagyta helyben.

Budapest, 2018. október 31.

. Peller László s. k. a tanács tagja, előadó bíró	dr. Balázs Márta s. k. a tanács elnöke. Albertné dr. Lackner Gertrúd s. k. a tanács tagja, bíró
--	--

Az első fokú bíróság ítélete - a másodfokú bíróság ítéletében foglalt változtatással - 2018. október 31. napján jogerős.

dr. Balázs Márta s. k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: